

[Marinus Sørensen.]

For det første habilitetsspørgsmålet. Jeg begriber ikke den modstand, der er mod habilitetsreglerne i lovforslaget. Mens man naturligvis ikke har noget imod de foreslåede bestemmelser for økonomiudvalgets vedkommende, som jo også er en klar lempelse, har man mange følelser i klemme ved forslaget om at ligestille alle ansatte i kommunen, hvad angår de stående udvalg.

Jeg skal lige erindre om, at bestemmelsen om, at ingen kommunalt ansat kan være medlem af det udvalg, hvorunder han virker, hele tiden har været gældende. Der er intet nyt heri. Lærerne vil blot ikke acceptere, at de er ansat af kommunen, bortset fra lærerne i København. Derfor bestemmelserne i nr. 4. Om lærerne er ansat af kommunen eller ikke er vel et spidsfindigt juridisk spørgsmål, men det er dog kommunen, der bygger og betaler arbejdspladserne, det er kommunen, der opslår og besætter alle stillinger ved skolevæsenet, det er kommunen, der udfærdiger ansættelsesbrev og udbetaler løn. Det kan sikkert heller ikke være undgået nogens opmærksomhed, at det er 7 år siden amtets myndighed på dette område blev overført til primærkommunerne, men uagtet dette, uagtet ombudsmandens konklusion i skrivelse af 30. januar 1976, hvori han siger, at det er mest nærliggende at betragte lærerne som personer, »der kan siges at være ansat i kommunens tjeneste«, kan man ikke acceptere det.

Det kan for folk, der arbejder for kommunen, være vanskeligt at forstå, at en medarbejder på skoletandklinikken ikke kan være medlem af socialudvalget, fordi han er ansat under denne forvaltning, mens en anden medarbejder på samme skole godt kan være medlem af skoleudvalget, selv om han er ansat under denne forvaltning.

Lovforslaget er således ikke sigtet mod en bestemt gruppe, men er et forsøg på at ligestille alle ansatte, uanset erhverv, for loven. Den betydelige faglige indflydelse på skolevæsenets områder har jo været tilgodeset og bør fremdeles tilgodeses gennem arbejdet i lærerrådet og fælleslærerrådet.

Jeg skal anbefale lovforslaget med det af ministeren stillede ændringsforslag til vedtagelse.

Uwe Jensen (Ribe a.) (FP):

Jeg vil især koncentrere mig om ændrings-

forslag nr. 4, hvor jeg da må konstatere en bred opbakning omkring modstanden mod den såkaldte lærerdiskriminationsparagraf i lovforslagets § 1, punkt 6.

Fremskridtspartiet med enkelte undtagelser vil være tilfreds med, at ordene »og lærere« udgår, og jeg henvender mig derfor især til de to partier, centrum-demokraterne og partiet SF, der tidligere har udtalt sympati for, at man ikke hænger lærerne ud på den måde, det er tilfældet med ministerens forslag.

Jeg har forstået på indenrigsministeren, at han ønsker at slå to fluer med ét smæk, dels at få lærernes habilitetsstatus præciseret, hvilket fremskridtspartiet for så vidt intet har imod, dels at få slået fast, at lærere er kommunalt ansatte. Det er ingen skade til også at få dette for lærerne ret ømme punkt præciseret, men det passer bare ikke ind i denne sammenhæng.

Fremskridtspartiet har intet imod at gå ind i en særskilt debat angående folkeskolelærernes ansættelsesstatus ved de kommunale skoler, men vi mener, at det er så vidtgående, at det ikke kan lempes ind ad bagdøren i forbindelse med dette lovforslag. Det massive mindretal, fremskridtspartiet, venstre, Danmarks kommunistiske parti, det radikale venstre og kristeligt folkeparti ønsker, at ordene »og lærere« udgår.

I bemærkningerne står der, at bestemmelsen i lovforslaget på udiplomatisk måde tydeliggør, at lærere ikke må være medlemmer af det kulturelle udvalg, såfremt skoleanliggender hører herindunder. Fremskridtspartiet mener, at ordet »udiplomatisk« i bemærkningerne er meget diplomatisk anvendt; man kunne også have brugt ordet provokerende om ordlyden i denne paragraf.

Lovforslagets formulering har da også medført en skarp protest fra Danmarks Lærerforening, som vi generelt kan bakke op. På den anden side har vi intet imod, at lærerne ligestilles med kommunalt ansatte, såfremt vi ved en anden lejlighed kan få fastslået, at de virkelig er det.

Vi mener, at reglerne under punkt 4 til § 29, stk. 2, faktisk præciserer det, indenrigsministeren reelt ønsker tilgodeset. Et lokalt habilitetsproblem kan normalt løses ved, at reglerne i gældende lov bliver indskærpet. Vi mener fortsat, at man bør behandle anliggender om inhabilitet fra sag til sag. Jeg vil endnu en gang anmode partierne SF, centrum-demokrater og